

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 września 2013 r. w sprawie z powództwa A. P. przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...) o podwyższenie renty Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo w całości i nie obciążył powoda kosztami procesu od oddalonego powództwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód, skarżąc je w całości i zarzucając:

1. naruszenie art. 227 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, polegający na błędnym przyjęciu, że żądanie podwyższenia renty, mające podstawę prawną w art. 907 § 1 i 2 k.c., nie znalazło potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w opiniach biegłych lekarzy w zakresie chorób zakaźnych,

- naruszenie art. 328 § 2 w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do zmiany stosunków po 2003 roku uzasadniających podwyższenie renty przysługującej powodowi,

- naruszenie art. 907 § 1 i 2 w zw. z art. 444 § 2 k.c. przez oddalenie powództwa w całości przez przyjęcie, że część otrzymywanej przez powoda renty z przeznaczeniem na leczenie – nieprawidłowo przez niego wydatkowane, powinna skompensować wzrost cen żywności, a tym samym zwiększenie potrzeb życiowych z tym związanych – tym samym brak było przesłanki do podwyższenia renty jedynie z uwagi na wzrost cen żywności.

W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów powód wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach dotychczasowego postępowania, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Na terminie rozprawy apelacyjnej w dniu 24 czerwca 2014 roku pełnomocnik powoda podtrzymał swe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości.

W pierwszej kolejności za całkowicie chybiony należało uznać podniesiony w apelacji zarzut błędnego ustalenia przez Sąd I instancji stanu faktycznego, czyli naruszenia dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegającego na dowolnej, a nie swobodnej i sprzecznej z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W myśl pierwszego z powołanego wyżej przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych

wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Przede wszystkim należy zauważyć, że apelujący w żaden sposób nie podważył ustaleń Sądu I instancji co do braku zasadności ponoszenia przez powoda kosztów związanych z prowadzeniem przez powoda leczenia metodami niekonwencjonalnymi. Podstawę poczynienia tychże ustaleń stanowiły opinie biegłych z zakresu chorób zakaźnych, w których biegli w sposób jednoznaczny stwierdzili, że przyjmowane przez powoda środki nie są adekwatne do schorzenia, na jakie powód cierpi i mogą być wręcz szkodliwe dla jego zdrowia. Niekorzystna zaś jest przede wszystkim odmowa przyjmowana przez powoda leków przeciwwirusowych. Opinie te nie zostały skutecznie zakwestionowane przez stronę powodową.

Z tych względów nie sposób podzielić zarzutu powoda odnośnie naruszenia art. 233 § 1 i art. 227 k.p.c. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści niniejszego uzasadnienia.

W zakresie zarzutów materialnoprawnych apelujący zgłosił zarzut naruszenia 907 § 1 i 2 w zw. z art. 444 § 2 k.c. oparty na twierdzeniu, że Sąd I instancji wadliwie uznał, iż wydatkowana przez powoda w sposób niewłaściwy część renty przeznaczona na leczenie metodami niekonwencjonalnymi kompensuje wzrost cen żywności, a w konsekwencji niweluje zwiększenie potrzeb życiowych z tym związanych. Zarzut ten jest nietrafny. Stosownie do art. 907 § 2 k.c. w wypadku renty zasądzonej na podstawie art. 444 § 2 k.c. nowe okoliczności stanowiące podstawę stwierdzenia zmiany stosunków mogą dotyczyć zarówno sfery osobistej uprawnionego do renty lub zobowiązanego z tego tytułu, jak i zjawisk o charakterze obiektywnym, przy czym w każdym z tych wypadków decydujące znaczenie mają ich gospodarcze następstwa (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV CSK 444/13, opubl. Lex). W tym względzie nie ulega także wątpliwości, że sytuacja poszkodowanego powinna być oceniana całościowo, z uwzględnieniem zmian wszystkich kryteriów ustalania wysokości renty. Jak wskazano wyżej w rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał jednak, by po wydaniu wyroku przyznającym mu prawo do renty nastąpiła zmiana stosunków, o której mowa w art. 907 § 2 k.c. Uwypuklana zaś w apelacji kwestia „poprawy koniunktury w województwie (...)” po pierwsze nie została w żaden sposób udowodniona, a po wtóre nie może stanowić samodzielnej podstawy podwyższenia przyznanej powodowi kwoty renty. Sąd odwoławczy podziela bowiem stanowisko Sądu I instancji, wedle którego ponoszenie przez powoda kosztów terapii niekonwencjonalnej przy jednoczesnym dostępie do sprawdzonej i przynoszącej skutek metody leczenia interferonem jest nieuzasadnione w świetle dostępnej wiedzy medycznej i nie mieści się w ramach zwiększonych potrzeb wynikających ze stanu zdrowia powoda. Zgodzić się również należy z poglądem, zgodnie z którym skoro powód przeznacza część renty na nieprzynoszące skutku leczenie metodami niekonwencjonalnymi to kompensuje to znany Sądowi notoryjnie wzrost cen żywności.

Wreszcie także zgłoszony przez powoda zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. uznać należy za nietrafny. Zgodnie z powołanym przepisem uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku

z przytoczeniem przepisów prawa. Tymczasem jako uzasadnianie wskazanego zarzutu apelujący podniósł, że Sąd I instancji w sposób wadliwy uznał, iż w rozpoznawanej sprawie od 2003 r. nie doszło do zmiany stosunków, które uzasadniałyby podwyższenie renty z tytułu zwiększonych potrzeb w związku z zachorowaniem powoda na wirusowe zapalenie wątroby typu B. Tak sformułowany zarzut nie dotyczy jednak kwestii prawidłowości i kompletności uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, o czym jest mowa w powołanym przepisie, i tym samym nie może odnieść skutku.

Konkludując, w ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy trafnie uznał, że w rozpoznawanej sprawie nie nastąpiła zmiana stosunków w postaci zwiększenia potrzeb powoda, która uzasadniałaby uwzględnienie powództwa o podwyższenie renty. Tym samym zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.